

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem v právní věci

žalobce: **L. K.,**
nar., státní příslušnost Gruzie,
t. č. bytem,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky,**
Odbor azylové a migrační politiky,
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 9. 2021, č. j. OAM-557/ZA-ZA10-ZA03-2021,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž byla jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítnuta jako zjevně nedůvodná dle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“).
2. Žalobce namítá, že žalovaný porušil § 2 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), neboť nepostupoval v souladu s právními předpisy, § 3 správního řádu z důvodu, že nezjistil stav věci způsobem, že o něm nelze mít důvodné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem k okolnostem případu. Dále měl být porušen § 50 odst. 2, 3 a 4 správního řádu z důvodu, že žalovaný si neopatřil dostatek podkladů, a

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

nevyšel tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci, nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, § 68 odst. 3 správního řádu, neboť odůvodnění rozhodnutí je nedostatečné, § 52 správního řádu, neboť žalovaný neprovedl důkazy potřebné pro zjištění stavu věci, § 12, § 14, § 14a, § 16 odst. 2 zákona o azylu, § 23c zákona o azylu, čl. 4 Listiny základních práv a svobod.

3. Dle žalobce je domněnka o tom, že se jedná o bezpečnou zemi, vyvratitelná a je nutné zkoumat její splnění v každém jednotlivém případě. Žalovaný pochybil, pokud nesprávně žádost vyhodnotil jako zjevně nedůvodnou. Neopatřil si dostatek podkladů, nezjistil dostatečně stav věci a jeho výrok nemá oporu ve správním spisu. Materiál, ze kterého žalovaný při hodnocení bezpečnosti Gruzie vyšel, je dle žalobce obecný a nesouvisí s prezentovanými důvody žádosti – obava z výhrůžek ze strany soukromých osob. Je přesvědčen, že uvedl dostatečné důvody pro udělení minimálně doplňkové ochrany. Žalobci bylo vyhrožováno, zabili mu také psa. Žalovaný byl povinen tato tvrzení posoudit včetně zjištění, zda bude mít žalobce v zemi zajištěnou dostatečnou ochranu. To však žalovaný neučinil, jeho podklady byly nedostatečné a rozhodnutí je nepřezkoumatelné.
4. Dále žalobce odkázal na závěry rozhodnutí Krajského soudu v Brně č. j. 41 Az 58/2020-52 ze dne 20. 2. 2021. Zpráva použitá žalovaným dle žalobce není relevantní. Sporné je již to, zda v zemi skutečně soustavně nedochází k pronásledování a špatnému zacházení. Ze zprávy plyne, že problémy se týkají především menšin. Podle žalobce však i pokud jde o pronásledování určité skupiny obyvatelstva, je-li soustavné, nelze zemi považovat za bezpečnou. Zpráva žalovaného konstatuje existenci pronásledování v zemi, aniž by blíže popisovala, jak jsou rozšířené. Závěry žalovaného o tom, že v zemi k pronásledování nedochází, neodpovídají jím použité zprávě. Informace neprokazují schopnost státních orgánů poskytnout ochranu. Žalobce by potřeboval ochranu ze strany policie, zpráva však nehovoří o tom, jakým způsobem by mohla policie i přes nedostatky ochranu poskytnout. Je přitom stěžejní, aby se žalovaný nezaobíral možnostmi ochrany ze strany státních orgánů obecně, nýbrž aby ji zjišťoval konkrétně v případě žalobce. Stěžejní je funkčnost systému v praxi. Ukáže-li se, že systém jev nedostatky v zajištění ochrany obětí sexuálního násilí, měl by se žalovaný zabývat tím, zda lze po žadateli požadovat, aby v tomto systému vyhledal ochranu dříve, než se rozhodl z vlasti uprchnout. Gruzie nesplňuje podmínky pro značení bezpečné země původu.
5. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Má za to, že zohlednil žalobcem tvrzené skutečnosti, vyšel z dostatečně zjištěného stavu věci. Řešení odpovídá okolnostem případu a bylo patřičně zdůvodněno. Žalobce pochází z Gruzie, která je považována vyhláškou č. 328/2015 Sb. ze dne 3. 12. 2015 za bezpečnou zemi původu, takto ji posoudil i žalovaný na základě informací o tamní situaci. Co se týče obavy z protiprávního jednání soukromých osob, má žalobce dle žalovaného možnost se ve vlasti účinně bránit. Žalobce se o vyhledání pomoci ani nepokusil, nelze proto s jistotou tvrdit, že by mu poskytnuta nebyla. K námitce ohledně nedostatečnosti podkladů žalovaný poukázal na skutečnost, že žalobci byla v průběhu řízení dána řádná možnost se s podklady seznámit, navrhnout jejich doplnění či se k nim vyjádřit nebo vznést námitky či návrh na doplnění. Žalobce však této možnosti nevyužil.
6. Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním orgánem, vplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:

7. K žádosti žalobce sdělil, že je pravoslavného vyznání. Nebyl nikdy členem politické strany ani politicky aktivní. Je svobodný, bezdětný. V ČR měl dva roky pracovní vízum, poté jej prodloužil, ale zrušili jej. Přicestoval přibližně před 3 lety, od té doby je v ČR, byl pouze v Itálii na týdenní dovolené. Do Gruzie se nemůže vrátit, má problémy kvůli tomu, že byl proti prodeji pozemku.
8. Při pohovoru uvedl, že do ČR přijel v červnu 2018. Bydlel na vesnici, měl problémy kvůli prodeji pozemku. Zabili mu psa, viděl, kdo to udělal, ti lidé věděli, že chce odjet. Odjel, aby nehrozilo nic jeho rodině, má malou sestru. V ČR měl pracovní vízum, kvůli pandemii si nestihl najít novou práci, a tak o vízum přišel. Byl propuštěn. Žádné problémy s vyřizováním dokladů neměl. Lidem, kteří žalobci vyhrožovali, vyhovoval jeho odjezd, protože pak nebyl proti nim. Řekli mu, že jej nepustí zpět do Gruzie, protože lidé jej poslouchají. Co se týče legalizace pobytu v ČR, uvedl, že si za tímto účelem mohl vzít přítelkyni, to ale nechtěl, aby si nemyslela, že s ní je jen kvůli pobytu. Kamarád mu poradil zažádat o mezinárodní ochranu. Problémy začaly před osmi měsíci před odjezdem z vlasti. Byl proti prodeji pozemků. Později ohledně toho byly rvačky apod., zabili mu psa. Šlo o pozemky ve vlastnictví Gruzínců, které chtěli koupit muslimové, Arabové, byl proti tomu. Pozemky byly v soukromém vlastnictví, stát je chtěl koupit a prodat muslimům. Stát to dělá nejspíše kvůli penězům. Odpůrci prodeje spolu s žalobcem bránili prodeji tím, že se snažili zamezit vstupu na pozemky, dělali naschvály. Vyhrožovaly mu nějaké kriminální osoby, za nimi stáli lidé státu, kteří chtěli prodat pozemky. To, že jde o kriminální osoby, poznal podle oblečení a chování, neskrývali, kdo jsou. Pokud se začnou tyto osoby o člověka v zemi zajímat, je třeba vycestovat. Řekli mu, aby se staral o sebe, že ublíží jeho rodině. Když zjistili, že odjede, už nedělali problémy. Vystěhoval se na vesnici, ale našli jej i tam. Věc s pozemky je stále aktivní, pozemky se pořád prodávají. Přijali zákon zjednodušující prodej pozemků, měl by zvednout cenu. Určitě se prodávají v regionu Kacheti, jinak neví. Zabití psa ani vyhrožování nikde nehlásil, nemělo to smysl, všichni jsou jedna ruka. Navíc by výhrůžky uskutečnili. Jeho dědeček zavolal na policii a ohlásil zabití psa. Policie mu odpověděla, že toto se stává často a že se to neřeší. Od té doby policii nekontaktovali. Kriminálníci sdělili, že to začíná u zvířat a pokračuje u lidí. Nemůže se vrátit, dokud je u moci daná vláda a otázka prodeje pozemků je aktivní. Ve vlasti žádné problémy se státními orgány neměl.
9. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
10. Soud vyšel v dané věci z následujících právních předpisů:
11. Podle § 12 zákona o azylu „[a]zyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.“

12. Podle § 14 zákona o azylu „[j]estliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.“
13. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu „[d]oplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.“
14. Podle § 14a odst. 2 zákona o azylu „[z]a vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.“
15. Podle § 2 odst. 4 zákona o azylu „[p]ronásledováním se rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.“
16. Podle § 2 odst. 6 zákona o azylu „[p]ůvodcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.“
17. Dle § 16 odst. 2 zákona o azylu: „[j]ako zjevně nedůvodná se zamítne i žádost o udělení mezinárodní ochrany, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze.“
18. Dle § 16 odst. 3 zákona o azylu: „[j]sou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b. Jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné podle odstavce 2, rovněž se neposuzuje, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.“
19. Dle § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu: „[p]ro účely tohoto zákona se rozumí bezpečnou zemí původu stát, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě osoby bez státního občanství stát posledního trvalého bydliště, ve kterém obecně a soustavně nedochází k pronásledování, mučení nebo nelidskému nebo ponižujícímu zacházení nebo trestům a k hrozbě z důvodu svévolného násilí v případě mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, který jeho občané nebo osoby bez státního občanství neopouštějí z důvodů uvedených v § 12 nebo § 14a, který

ratifikoval a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, včetně norem týkajících se účinných opravných prostředků, a který umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží nad stavem dodržování lidských práv.“

20. Soud úvodem konstatuje, že přestože žalobce namítá nedostatečně konkrétní postup ze strany žalovaného, sám formuloval žalobu značně obecně, neboť nespecifikoval, v čem podle něj spočívají jednotlivá porušení právních předpisů, ani blíže nezduvodnil, z jakého důvodu dle něj Gruzii nelze v jeho případě považovat za bezpečnou zemi původu.
21. Co se týče obecně namítaných porušení jednotlivých ustanovení právních předpisů, pak soud uvádí, že žalobce nevysvětlil, jakým způsobem měly být právní předpisy konkrétně vůči němu porušeny, a soud tvrzená porušení nenalezl.
22. Pokud jde o porušení zásady materiální pravdy, žalovaný skutkový stav vyhodnotil adekvátně. Obstaral si dostatečné podklady a zohlednil tvrzení, která žalobce v průběhu správního řízení uváděl. *„Není povinností žadatele o azyl, aby pronásledování své osoby prokazoval jinými důkazními prostředky než vlastní věrohodnou výpovědí. Je naopak povinností správního orgánu, aby v pochybnostech shromáždil všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědi žadatele o azyl vyvracejí či zpochybňují“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004 - 57). Žalovaný se zabýval všemi tvrzeními žalobce a zároveň sám zjišťoval veškeré potřebné skutečnosti. Odůvodnění rozhodnutí je přezkoumatelné a taktéž zcela dostačující.
23. Žalobce v žalobě namítá, že v Gruzii není garantována dostatečná ochrana ze strany státních orgánů, kdy konkrétně on měl mít problémy s vyhrožováním ze strany soukromých osob. Jeho problémy měly spočívat v tom, že chtěl zabránit prodeji pozemků ze soukromého vlastnictví Gruzínců státu, a následně muslimům, kdy údajně mu v této souvislosti měly vyhrožovat kriminální osoby, které mj. měly zabít jeho psa. Jeho dědeček měl tento incident nahlásit na policii, avšak ta sdělila, že tyto věci se neřeší, proto se dále na policii již neobraceli.
24. Žalovaný se zabýval tím, zda lze obecně Gruzii považovat za bezpečnou zemi a následně řešil, zda ji lze za takovou považovat i vůči žalobci. Není tedy pravdou namítaný nedostatek individualizace.
25. Žalovaný aplikoval § 16 odst. 2 zákona o azylu s odkazem na to, že Gruzie je považována za tzv. bezpečnou zemi původu. Zákon o azylu u zjevně nedůvodných žádostí dle § 16 zákona o azylu počítá s aplikací tzv. konceptu bezpečných zemí (bezpečná země původu, bezpečná třetí země a evropsky bezpečná třetí země). Tyto pojmy jsou definovány v § 2 písm. k) zákona o azylu (bezpečná země původu), § 2 písm. l) zákona o azylu (bezpečná třetí země) a § 2 písm. m) zákona o azylu (evropsky bezpečná třetí země). Podle unijního práva je třeba, aby existoval seznam takových zemí. Tento seznam obsahuje vyhláška č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců.
26. Žalovaný konstatoval, že Gruzie je s výjimkou Abcházie a Jižní Osetie uvedenou vyhláškou (§ 2 bod 7) považována za bezpečnou zemi původu. Žalobce přitom uváděl jako místo pobytu Kutaisi, které spadá pod bezpečnou část země. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008-70, *„Institut bezpečné země původu zakotvený v ust. § 2 odst. 1 písm. a) zákona o azylu [dnes písm. k)] a v čl. 29 a 30 procedurální směrnice totiž stanoví presumpci nedůvodnosti žádostí osob přicházejících z dané země – srov. ust. § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu (...) [dnes ust. § 16 odst. 2]. Jinými slovy, žadatel o*

mezinárodní ochranu přicházející z bezpečné země původu musí prokázat, že v jeho konkrétním případě tento stát za bezpečnou zemi původu považovat nelze, což v důsledku znamená, že musí prokázat, že mu hrozí větší riziko pronásledování nebo vážné újmy než ostatním osobám v obdobném postavení. Jak bylo uvedeno výše, obdobné podmínky nejsou u standardních žádostí o mezinárodní ochranu (minimálně, pokud jde o zkoumání podmínek pro udělení azylu podle ust. § 12 písm. b) zákona o azyl) vyžadovány, a tudíž označení určité země za bezpečnou zemi původu v podstatě zvyšuje důkazní břemeno na straně žadatelů o mezinárodní ochranu.“

27. Žalovaný si nad rámec uvedeného opatřil ještě další dokument zabývající se situací v Gruzii, konkrétně Hodnocení Gruzie jako bezpečné země původu z listopadu 2020. Závěry žalovaného jsou zcela v souladu s informacemi zjištěnými z obstarané informace, a dokládají, že jde o bezpečnou zemi. Nejvyšší správní soud ve vztahu ke shromážděným podkladům v rozsudku ze dne 4. 2. 2009, č. j. [1 Azs 105/2008](#) – 81 uvedl: „*Při používání informací o zemích původu je nutné dodržovat následující pravidla. Informace o zemi původu musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné.* Těmto požadavkům uvedená zpráva od žalovaného vyhovuje. Lze rovněž souhlasit s žalovaným, že pokud považoval žalobce podklady žalovaného za nedostatečné, mohl takovou námitku vznést již v rámci seznámení s podklady, které proběhlo dne 12. 8. 2021. Protokolem z tohoto úkonu je však dokumentováno, že žalobce výslovně sdělil, že se s podklady nechce seznámit ani nechtěl navrhnout žádná doplnění.
28. Co se týče posouzení vztahu Gruzie k žalobci, žalovaný k tomuto konkrétně v rozhodnutí uvedl, že v případě žalobce je možné považovat Gruzii za vůči němu bezpečnou zemi původu. Žalobce sdělil, že v zemi neměl žádné problémy se státními či bezpečnostními orgány. Jeho potíže byly čistě osobního charakteru, přičemž šlo o spory s kriminálními osobami kvůli prodeji pozemků v Gruzii. Tyto pozemky byly vlastněny soukromými osobami, stejně tak osoby, které žalobci vyhrožovaly, byly soukromými osobami. Žalobce se dle žalovaného toliko domnívá, že za problémy stojí „nějací státníci“. Taktéž jde o spekulaci, pokud má žalobce za to, že je ve státním zájmu, především z finančního hlediska, aby pozemky byly prodány. Žalobce dle žalovaného neprokázal, že není možné vůči němu považovat Gruzii za bezpečnou zemi původu. V případě potíží má možnost využít ochrany kompetentních orgánů ve vlasti. Této možnosti však dle svých tvrzení nevyužil. Nelze proto dojít bez dalšího k závěru, že by mu pomoc nebyla poskytnuta. Žalobce se sám na policii nikdy neobrátil, pouze tak učinil jeho dědeček, pokud šlo o usmrcení psa. Šlo pouze o jednu telefonickou stížnost. Pokud s jednáním policie nesouhlasili, bylo možné se obrátit k dalším orgánům. Takto však nikdo neučinil. Žalovaný dodal, že problémy žalobce měl v roce 2018, od té doby problémy nemá. Nikdo jej nekontaktoval.
29. Soud k tomu uvádí, že považuje posouzení provedené žalovaným za dostatečné s tím, že žalobci se nepodařilo prokázat, že by Gruzie nebyla pro něj bezpečnou zemí původu. Žádné další problémy kromě zmíněných potíží se soukromými osobami pramenící z důvodu prodeje pozemků žalobce ve vlasti neměl, mohl také bez potíží vycestovat. Co se týče tvrzeného vyhrožování ze strany kriminálních osob, pak žalobce sdělil, že na policii se obracel pouze jeho dědeček a to kvůli zabítí psa, policie je dle žalobce jedna ruka a věc by neřešili. Takový názor žalobce je však spekulativní, neboť se na státní orgány ohledně dalšího řešení obrátit nepokusil. Pokud by byla tvrzení žalobce, pokud jde o to, že pozemky chtěl odkoupit nejprve stát pravdivá, pak by mohla být ochrana právě ze strany

státu diskutabilní, nicméně lze souhlasit s žalovaným v tom, že žalobce soudil o tom, že kriminální osoby jsou napojeny na stát, toliko ve spekulativní rovině na základě oblečení a obdobných znaků, současně je spekulativní i jeho úvaha o tom, že „jsou všichni jedna ruka“. Nelze se bez dalšího domnívat, že by státní orgány pomoc neposkytly, jestliže se žalobce o zajištění ochrany ani nepokusil. Fakt, že policie blíže neřešila nahlášení zabití psa žalobcovým dědečkem, taktéž nedokládá, že by státní orgány žalobci nebyly s to pomoci v případě protiprávního jednání soukromých osob. Žalobce rovněž uváděl, že od té doby, kdy se příslušné osoby dozvěděly o tom, že má vycestovat, jej již nekontaktovaly, nedocházelo již k dalším výhrůzkám. Soud má za to, že potíže žalobce svou intenzitou nebyly takové, aby bylo možné na jejich základě učinit závěr o tom, že Gruzie pro něj není bezpečnou zemí. Jelikož žalobce neprokázal, že by v případě Gruzie nemělo jít o bezpečnou zemi, žalovaný postupoval správně, pokud postupoval podle § 16 odst. 2 zákona o azylu, kdy žádost žalobce posoudil jako zjevně nedůvodnou.

30. Přestože ze zprávy žalovaného o situaci v Gruzii plyne, že tamní situace není ideální, neplyne z ní, že by se potíže měly týkat konkrétně žalobce. Pokud jde o v žalobě zmíněné oběti sexuálního násilí ve spojitosti s nutností ochrany ze strany státu, pak soud musí uvést, že zde nevidí žádnou souvislost s případem žalobce, jestliže ten neuvedl žádný důvod, pro který by měl mít jakékoli potíže v tomto smyslu, a naopak sdělil, že řešením, jak si legalizovat pobyt by mohlo být, že by si vzal svou přítelkyni, kdy takto ale postupovat nechtěl. Posouzení efektivity ochrany ze strany státu bylo žalovaným provedeno v obecné rovině dostačujícím způsobem, a to i ve vztahu k případu žalobce a jeho obavám z jednání soukromých osob.
31. Z důvodu aplikace tohoto ustanovení v souladu s § 16 odst. 3 zákona o azylu nebylo dále zapotřebí posuzovat, jsou-li zde dány jednotlivé důvody pro udělení azylu či doplňkové ochrany (§ 12 – 14b zákona o azylu). Žalovaný proto nebyl povinen zkoumat, zda žalobci může ve vlasti hrozit pronásledování či nebezpečí vážné újmy.
32. Závěrem soud konstatuje, že nelze cestou žádosti o mezinárodní ochranu suplovat vyřízení pobytových záležitostí. K tomu se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004-94, kde uvedl: *„Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Jak je patrné, zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona, a to bez ohledu na "složitost mechanismů", které tento upravuje.“* V souladu s uvedeným rozsudkem je smyslem institutu udělení mezinárodní ochrany mimořádná forma pomoci lidem z oblastí, kde hrozí porušování jejich práv ve smyslu mezinárodních konvencí. Nemůže nahrazovat postupy právních předpisů cizineckého práva, zejména zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců. Je tedy třeba, aby žalobce legalizaci svého pobytu v ČR provedl tímto způsobem. Z jeho tvrzení přitom vyplynulo, že nelze vyloučit, že se zřejmě rozhodl postupovat právě cestou žádosti o mezinárodní ochranu, neboť poté, co přišel o vízum, mu kamarád poradil, aby si pobyt v ČR legalizoval cestou žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
33. Soud nenalézá deficit v postupu žalovaného ani v žalobou napadeném rozhodnutí samotném, a to jak v odůvodnění, tak i výroku a poučení. Žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav, přičemž přihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a uspokojivým způsobem své rozhodnutí odůvodnil, přijaté řešení také odpovídalo okolnostem daného

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

případu; žalovaný postupoval v souladu se zákony a ostatními předpisy, opatřil si dostatečné podklady pro rozhodnutí, zjistil všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu, pečlivě přihlížel ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a provedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci. Všemi zjištěnými okolnostmi se žalovaný ve svém rozhodnutí dostatečným způsobem objektivně zabýval a uspokojivě odůvodnil, proč se v případě žalobce jedná o zjevně nedůvodnou žádost.

34. Soud z důvodů shora uvedených žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
35. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 1. 2. 2022

Mgr. Kamil Tojner, v. r.
soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.